

Svenska flicka

Liv Enqvist

NORRÅN

Toscana 2006

Utifrån ser Il Teatro ut som vilken strippklubb som helst, med neonskylt vid entrén. Den ligger på en liten gata med kontorsbyggnader och affärer. Men så fort man kommer in i själva salongen, med en stor scen högt upp, en enorm läktare och en bar, så påminns man om att det en gång faktiskt var en teater. I baren står nötta bruna runda träbord och röda sammetsstolar. Väggarna är fulla med speglar med guldrum som reflekterar det polykroma ljuset i diskokulan.

Kvällen börjar inte särskilt bra för min del. Jag väntar i baren med en öl, medan de andra redan börjat jobba i baren och uppe i båsen. Mitt huvud värker rejält efter all Ferrari jag drack i eftermiddags hos Alberto där jag redan har tjänat pengar. Nu vill jag bara gå upp på scen och sedan endast jobba någon timme efteråt. Det har bara hänt några enstaka gånger att jag haft en pomeridiana innan jag åkt utanför Rom på kvällen.

Jag anser mig vara en rätt så flitig arbetare, men knappast någon slav. Vissa strippor och horor jobbar i princip varje dag, givetvis av ekonomiska skäl. Vanligtvis jobbar jag fem-sex timmar per kväll, högst sex dagar i veckan. Det räcker mer än väl, jag har råd att ta ledigt då och då. Jag bor i Italien för att leva, inte för att arbeta.

Dessutom går en del av min fritid åt att förbereda mig för jobbet. Jag har slutat att gå på gym, vilket många av oss gör för jobbets skull, men det blir en del planeringstid och praktiska förberedelser inför resor. Jag tar god tid på mig att packa och planera, men det är helt av egoistiska skäl. Jag tycker helt enkelt det är kul, en enda stor egokick.

På mina lediga dagar flickar jag ibland in en snabb kund som jag raggat upp på någon klubb, eller som jag blivit uppraggad av, även om det senare alternativet är mindre vanligt. Då blir det ett flyktigt men lukrativt möte på eftermiddagen hemma hos mig eller hemma hos honom, om vi känner varandra väl. Annars träffas vi på ett hotell som kan vara allt från trestjärnigt till femstjärnigt. Jag väljer bara de bästa i högen, för jag har inte så mycket tid och lust för störande moment i min vardag.

Dagens eftermiddagsmöte var ovanligt långt, minst fyrtio minuter, och mycket uttröttande. Anledningen till att jag i dag gjorde ett undantag trots att jag bara sovit i två timmar, var att han betalar bra för en massa snack och väldigt lite action. Trots att han alltid tjarar om sperma i alla hål. Tjatarna tjarar alltid om samma sak saker: oskyddat sex, sperma i alla hål, pissing. Men det vanligaste tjatämnet är analsex. Trots att mina kunder alltid vet efter första mötet exakt vad jag gör och inte gör, ty min vanliga ramsa hasplar jag alltid ur mig minst en gång: "Jag är helt fantastisk på att suga, knulla, leka härskarinna, piska och smiska, men även att bli bunden. Men glöm analsex, om du inte slänger fram mer pengar förstås, för det kostar på. Glöm hårda tag, inget hårryckande, inget bitande. Inga kvävningstrick, som till exempel att lägga dig över mitt huvud på sängen eller nypa mig i näsan mitt under sugandet. Inga badrumsaktiviteter såsom pissing eller den grövre varianten. Och framför allt inget oskyddat sex!"

Tjataren älskar att möta motstånd. Min ramsa är som musik i hans öra. Han upprepar samma frågor och får samma svar om och om igen.

Förutom tjetet, är han alltså dessutom en snackare. Under själva akten maler han på om hur mycket jag gillar det, hur horig jag är. "Säg nu hur pass horig du är! Hur mycket då?!"

Att försöka kvantifiera horighet är ett vanligt fenomen, som jag tycker är otroligt patetiskt men just därför är det roligt att de får betala för det. "Puttanissima", säger jag då och då förstår de hur fjantiga jag tycker att de är. Ibland blir de stötta då, men av och till tycker de jag är riktigt vitsig. Jag brukar ibland be om pengar för att stå ut med "religiösa koncept", som jag kallar själva idén. Fast det får jag aldrig, för sådant snack "ingår i arbetets natur" hävdar alla snackare. Så jag lyssnar numera bara tålmodigt till alla "troia", "puttana", "mignotta" med varianter. Om jag befinner mig i en sådan position att de ser mig så himlar jag med ögonen för att klargöra min ståndpunkt.

I eftermiddags grälade Alberto och jag. Som ett par. Gud, så patetiskt, det också. Jag kunde inte låta bli att svara ärligt på hans frågor om mitt privatliv, som han alltid ställer. Ärligheten bör sparas till allt kvällsarbete. Om man inte har någon kvällsträff med en kund förstås, men det blir sällan av min del. Faktiskt så sträcker sig mitt tålmod inte till något utdraget möte.

"Tänker du på mig någon gång när du onanerar?" frågade Alberto.

"Nej. Jag är inte blivit så pass traumatiserad av våra möten."

Hans redan ryckiga ansiktsmuskler drog ihop sig och han slöt sina svarta ögon medan han skakade på sitt långa vita hår.

"Det där var lite otrevligt måste jag säga! Tycker du att du är artig nu?"

"Ja."

"Man vill ju leva i en illusion ... Fast jag trodde förstås att vi hade ett sådant speciellt förhållande." Han fortsatte att tafsa på mitt ben med ena handen och pressa en önskad druva i

munnen på mig med den andra. Den smakade som hans tvålv
och jag svepte i mig resten av mitt glas med Ferrari i ett svep.
Jag var rejält lullig vid det här laget, måste ha druckit upp
nästan hela flaskan själv. Han fyllde ständigt på mitt glas, som
den gentleman han är. Själv dricker han väldigt lite av rädsla
för en hjärtattack. Han tar Viagra, som de flesta jag känner i
sextioåldern och uppåt.

Vi grälade oss ända in i sängkammaren som är bland det
fulaste jag sett. Hela lägenheten är full med religiös konst och
han har en massa krimskrams överallt, tavlor med änglar och
madonnor. Hans sovalkov är något i hästvåg: en ljusblå och rosa
sovalkov – man och kvinna möts i helig anda! – med en rosa
spetssänghimmel.

”Blir jag av med en vän nu, om jag tar av mig kondomen?”
frågade han med gråtmild röst när han var inne i mig.

Jag kände att vårt speciella förhållande var på upphällnin-
gen. När det räcker så räcker det. Det är en hisnande makt-
känsla att avstå från en kund och därmed pengar. Tidsmässigt
är det rent omöjligt att tacka ja till allt. Dessutom har jag lärt
mig att uppskatta mitt värde, och blivit lite bortskämd. Jag
tjänar klart mer än vad medelvensson gör.

Il presidente, som klubbdirektören Mauro kallas, gör entré med
glasartad blick och svajande gång. Han kommer för att hämta
min strippmusik.

”Och ...” Han stannar upp mitt i meningen som han bru-
kar, för att stirra blint på någon punkt strax bakom och ovanför
mig. När han druckit Brunello di Montalcino, eller något annat
vin bara han har råd med, försvinner han bort i en annan värld
i långa stunder. Han svajar fram och tillbaka med höga snark-
ningar. De gröna ögonen glimmar drömskt.

Sedan kommer världen plötsligt tillbaka i samma hast som den försvann.

”Och i kväll vill jag att du kommer in på mitt kontor. I kväll, eller förresten alltid härnäst, vill jag att du ska gå upp först av alla. Du är alldeles för försiktig när du jobbar utanför scenen. Du ger intrycket att du egentligen håller på med något annat, forskning eller något i den stilen, och att du är här bara av en slump.”

Han stannar upp igen, inte för att försvinna igen, utan för att harkla sig ursäktande efter en sådan uppenbar svacka i sitt resonemang. Vem är inte här av en slump?

”Gör en fantastisk show nu, som du alltid gör.”

Plötsligt ser han riktigt nykter ut när han ler formellt och uppmuntrande.

Jag hade hoppats på att det aldrig skulle bli min tur att få den inbjudan, som bara betyder en sak. Min enda förhoppning är att han blir så berusad under kvällens lopp att han glömmet bort vad han bestämt sig för tidigare. Kommer han ihåg sina planer blir jag tvungen att välja mellan att jobba på hans sömndruckna tingest klockan sju på morgonen för småslantar eller att inte få jobba mer på Il Teatro.

”Javisst”, svarar jag, utan att gå närmare in på vad exakt jag svarat på. Inte för att han väntar på något svar, för vem gör det?

Han tar mina strippskivor och går med löftet att komma med en whisky till mig i logen om en stund.

Logen är tom på folk och det finns gott om tid och rum att utföra min förklädnadsritual. Det är en stund kvar innan det är min tur att gå upp på scen.

Parfymen sticker i mina redan blodsprängda ögon. Tjejerna

som lämnar kvar kläderna här över natten dränker dom med parfym, för att kunderna inte ska behöva stå ut med mögel-lukten. Logen stinker av mögel, det får vi härdade strippor leva med. I övrigt är denna kombinerade teater och strippklubb fräsch, nyrestaurerad och charmig. Men här inne i logen städas det med ojämna mellanrum. Det verkar vara ett bra tag sedan någon påminde Mauro om att det nu är ingrott av damm och att mögelfläckarna sprider sig uppåt väggarna.

Inte ens dörrlåset fungerar som det ska. Jag började denna arbetsvecka med att av misstag låsa in en tjej. Det blev en halvtimmes bankande och stökande, sedan gick dörren upp och alla förlät mig som tur var. Även Mauro. Om man gör den minsta lilla miss kan han låta bli att ringa på ett år. Men han förlåter alltid till slut, fast det brukar ta ett bra tag. Nu har jag blivit bokad igen för tre helger efter att ha blivit ignorerad i två år. Jag minns inte vad det var han blev arg på. Kanske har jag aldrig förstått det? Men trots klubbens och ägarens nackdelar och egenheter är det här ett bedårande ställe där man alltid kammar in stora slantar.

Jag rycker upp mig när jag jämför dagens arbete mot mitt spännande kvällsarbete, fastän det ibland kan vara jäktigt och jobbigt, alltid är stimulerande och spännande. Även om det inte händer någonting utöver det vanliga. I kväll är det dessutom lördag, en utmärkt kväll för oss alla att tjäna storkovan på våra kroppar. Vi får aldrig åka hem innan kunderna går sin väg självmant eller blir hemskickade av Mauro, om de bara hänger kvar utan att spendera vid fyra-femtiden på morgonen.

På helgerna droppar det ofta in nya kunder fram på småtim-marna, som uppehåller oss med arbete fram till sexsnåret.

Här sker allt på klubben och det vet kunderna. Här finns nämligen inte möjligheten att beställa in champagne, eller nå-

got taskigt mousserande vin, för minst trehundra euro för att sedan ta med sig tjejen hem efter stängningsdags.

Här får de bara bjuda på vanliga consumazione för sexton euro – och vi får bara två, som vanligt. Det ger ett hum av hur mycket klubben tjänar på oss strippor.

Det råder kaos på det långa spegelbordet: krämer, parfym, deodoranter och dildosar – som man får anta är oanvända. Ingen ödslar dyr tid på att hålla reda på smink och arbetsredskap. På en minut kan man förlora en kund till en annan tjej. Och på en kvart kan man tjäna tjugofem euro på en table, så man kan alltså gå miste om mycket pengar om man måste hålla ordning.

På den här klubben strippar man bara en gång per kväll, på andra blir det upp till tre gånger. Man behöver minst två scenkostymer som oftast fyller en stor kasse, plus sexleksaker och sådant. Något kan gå sönder och ibland händer det att det är extra mycket folk och kvällen både börjar tidigare och slutar senare, och då blir det två strippar. Och så gott som alla av oss är måna om att inte göra om samma show två gånger.

Varje strippa har minst två uppsättningar salkläder, skor och underkläder som används resten av tiden i baren. Dessa kan se ut hur som helst, så länge de är korta och tajta, och uppfattas som sexiga av klubbbesökarna. Fast det är förstås vi själva som är mest noggranna med det där och vi har alla roligt både när vi shoppar och när vi spanar in varandra kläder. Men ibland kollar även kunderna in vår stil, speciellt på de lite finare ställena i norra Italien.

Alla mina kära ägodelar är däremot inlåsta med hänglås i en bastant resväska där åtta noga sorterade kassar får plats. Nyckeln har jag kring halsen som en öppen anklagelse mot alla

skyldiga och icke-skyldiga. Ingen tar illa upp. Det är ingen som förväntar sig att man litat på varandra.

Mina händer darrar som vanligt när jag öppnar min skattkista. Jag är alltid lika nervös medan jag gör mig i ordning. Det bara måste gå bra. Även om det inte gör någon skillnad för någon annan än jag själv.

"Det viktiga är helhetsintrycket av mina prestationer" mumlar jag för mig själv för att lugna mig. Det är ändå ingen här, så jag fortsätter att peppa upp mig själv.

"Vad kan hända egentligen? Vad kan gå fel?"

Planlöst rotar jag bland de färggranna plaggen i kassarna för att göra mitt val av scenkostym. Det går nästan aldrig att bestämma outfit i förväg, jag ändrar mig ändå i sista minuten. Valet står mellan en klassiker; svart klänning med korallröda paljetter med svart boa och en lång svart peruk, eller en mer fantasifull maskeradkostym med Harlekinmasken som jag köpt i Venedig. Den lila manteln har jag däremot sytt själv av ett tjockt sidentyg som jag inhandlat på en syaffär i centrum tillsammans med en symaskin som jag hoppas jag får lite mer tid till i framtiden.

När jag står i valet och kvalet visualiserar jag publiken.

I kväll är den tyst och trist, så jag bestämmer mig för slampiga Harlekin.

De lågmälda och diskreta typerna behöver alltid muntras upp med lite annorlunda maskeraddräkter, färgsprakande utstyrselar och stora gester, såsom pisk och smisk och dildosar.

Sådana sexiga initiativ är däremot oftast bortkastade på en ung sprudlande publik. De unga tramsiga och fnittriga drinkdrickarna tål bara klassiskt hortjafs. Det kan för all del vara fint ibland med svarta vinylkläder, silkiga små shorts, spets, rött och svart, nätklänningar och strumpor och så vidare, men

det är svårt att vara originell i kläder som finns i alla sexshopar i hela Italien.

Jag möter min blick i logens spegel. Mauro sitter bredvid.

Det är nu alla väntar på mig. Alla som räknas i denna stund. Jag tar en klunk whisky för att få kontroll på mina känslor.

Det handlar aldrig om scenskräck, bara om sund nervositet som skärper sinnena och som sedan, när jag nått det här stadiet, helt går över och ersätts av en blandning av bävan och upprymdhet. Min andhämtning blir snabbare och jag ser i spegeln att jag både flämtar och ler fånigt. Varje gång känns som det viktigaste ögonblicket i mitt liv, min stund har kommit, självbelåtenheten sväller. Hur mycket beror på humöret, men hur dåligt jag än mådde innan är denna mäktiga lyckokänsla oundviklig.

Mauro ger mig en helt onödig påminnelse:

”Ställ dig där i mitten bakom ridån och vänta tills jag satt på din musik och dragit upp ridån! Ta rätt trappa ner till catwalken sedan, den du har rakt under dig! Det var en tjej som tog en sidotrappa, och hon gick vilse bland läktarna och hittade ut trettiofem minuter senare. Texas var det visst!”

Jag tror att han överdriver tills jag hör namnet. Texas har alltid någon amerikansk flagga på sig. Antingen själva flaggan som hon använder som skydd mot golvets smuts och kyla då hon lägger sig ner under sitt sista nummer, eller så har hon toppar, kjolar, klänningar, till och med boots med sin favoritflagga på. Hon är så blond att man kan bli blind av att titta på henne i Mauros högwattsstrålkastare. För övrigt lägger man på en gång märke till hennes ljusblå albinoögon. Hon går verkligen in för sin roll som air head bimbo, men jag undrar ibland hur mycket hon spelar. Det är säkert en uppskattad och praktisk roll.

När glaset är urdrucket har jag fulländat min sminkning, de lila spetshandskarna sitter på och jag är fit for fight. Mauro bär hinken med en flaska massageolja och en rosa dildo. Vi går ut tillsammans. Han leder mig uppför trapporna och in i den enorma teatersalongen.

Min Harlekinmask hamnar hela tiden på sniskan och jag håller i Mauro som bara skrattar:

”Var lite vild, vet jag! Så som du kan vara! Du ser ut att vara i riktigt god form!” säger han, inte det minsta orolig över min svajiga gångstil som alltmer liknar hans egen.

”Jag tar av mig masken på en gång, oro dig inte!” säger jag för att väcka hans samvete. Jag kan trots allt ramla och göra mig riktigt illa. Mauro lämnar mig.

En smal gång med gammalt bråte leder mig i rätt riktning. Jag törnar emot gamla stolar i blek röd sammet som ryker som röksvampar av damm. En tät rad med dimmiga, svartspräckliga speglar står i olika vinklar, jag ser mina nakna, vita ben i manteln och mitt svarta strumpeband.

Trappan är mer som en brandstege och är svår att klättra i med tjugocentimetersklackar i halvmörkret.

Äntligen är jag redo och står på plats. Svetten rinner under min röda peruk och den tjocka manteln, men det gör inget. Jag tänker bara göra det jag älskar mest, nämligen att röja omkring stången, utan att behöva tampas med händer som tafsar och håller fast.

Hejarop hörs från baren. Från min upphöjda plats kan jag skymta vad som försiggår bakom de glesa nätdraperierna i båsen. Eller rättare sagt, vad som inte försiggår. Allt enligt Italiens diffusa lagar. Det är oklart vad som definieras ”sexuell handling mot betalning”. Det kan betyda att kunden betalar för att gå upp i ett bås för att bli sexuellt tillfredställd. Man

får gnugga sig mot honom överallt och hetsa upp efter kundens önskemål, så länge byxan är på och blyxtlåset uppdraget. Det är gränslandssex, och vi får ibland en extra "gåva" under bordet om utgången är lyckad. Fast bara i tjugofemEURorsklassen. För det var ju bara fiktivt sex. Och en mörk fläck på byxan.

Det gäller även för oralsex som kunden får ge. Det är inte ju inte tjejerna som betalar för en service, utan tvärtom. Det råder delade meningar om det kan vara olagligt på så vis att det är förargelseväckande beteende, men de flesta anser att det inte är det, just på grund av att det ofta inte anses vara en "riktig" sex. Därför händer det att både män och kvinnor ger tjejerna oralsex, både på scen och i båsen. Fast det är förbjudet här på Il Teatro.

Det enda som står klart för alla och envar är att kundens byxor måste vara knäppta.

Jag hör ända upp till mig hur klubbgubbarna bönar och ber och tjatar på tjejerna. De pratar så högt att säkert alla bargäster, liksom vakterna – anställda av klubben – som ska haffa den som gör något förbjudet.

Något de hittills aldrig har lyckats med.

"Snälla! Du lovade ju! Kom igen! Ge mig åtminstone ditt telefonnummer, din elaka kossa!"

Jag skrattar åt alla idioter.

Jag blundar och tänker hur jag kommer se ut när ridåerna dras ifrån: Min färgsprakande Harlekin-outfit. Jag ska skrida nerför glastrappan som leder ned till catwalken med inbyggd ljusslinga. Jag funderar på att åla den sista biten fram till stäng-en, vår älskade fallossymbol.

Jag fokuserar: Var glad! Le! Håll takten!

Jag känner definitivt att all whisky har gått ut i blodet. Allt känns perfekt, euforiskt, så jag väntar framför ridån tills ...